

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer toogtyve

Ezekiel nummer tre

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezekiel er præst i perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. I kapitel ét føres Ezekiel ind i helligdommen.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, da jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. På den femte dag i måneden, som var det femte år efter kong Jojakins bortførelse, kom Herrens ord udtrykkeligt til præsten Ezekiel, Buzis søn, i kaldæernes land ved floden Kebar; og Herrens hånd var der over ham.

Og jeg så, og se, en stormvind kom fra nord, en stor sky og en ild, der foldede sig ind i sig selv, og en glans var rundt om den, og ud fra dens midte var noget som farven af rav, ud fra ildens midte. Og ud fra dens midte kom også skikkelsen af fire levende væsener. Og sådan var deres udseende: de havde et menneskes skikkelse. Og hver af dem havde fire ansigter, og hver af dem havde fire vinger. Og deres ben var lige ben; og deres fodsål var som sålen af en kalvefod; og de strålede som farven af blankpoleret kobber. Og de havde menneskehænder under deres vinger på deres fire sider; og de fire havde deres ansigter og deres vinger. Deres vinger var føjet sammen med hinanden; de vendte sig ikke, når de gik; de gik hver lige frem. Hvad angår skikkelsen af deres ansigter, havde de fire et menneskeansigt og et løveansigt på højre side; og de fire havde et okseansigt på venstre side; de fire havde også et ørneansigt. Således var deres ansigter; og deres vinger var udbredt opefter; hver havde to vinger, som var føjet sammen med hinanden, og to dækkede deres legemer.

Og de gik hver lige frem; hvorhen ånden ville gå, gik de, og de vendte sig ikke, når de gik. Hvad angår de levende væseners skikkelse, var deres udseende som glødende ildkul og som synet af fakler; den fór op og ned iblandt de levende væsener, og ilden var strålende, og fra ilden udgik lyn. Og de levende væsener fór frem og tilbage som synet af et lynglimt. Mens jeg skuede de levende væsener, se, da var der et hjul på jorden ved siden af de levende væsener, ét ved hvert af deres fire ansigter. Hjulenes udseende og deres forarbejdning var som glansen af krysolit; og alle fire havde samme skikkelse; og deres udseende og deres forarbejdning var, som var der et hjul midt i et hjul. Når de gik, gik de i alle fire retninger; de vendte sig ikke, når de gik. Og deres fælge var så høje, at de var frygtindgydende; og alle fires fælge var fulde af øjne hele vejen rundt. Og når de levende væsener gik, gik hjulene ved siden af dem; og når de levende væsener løftede sig op fra jorden, blev hjulene løftet op. Hvorhen ånden ville gå, der gik de, derhen var deres ånd vendt; og hjulene blev løftet op sammen med dem, for den levende skabnings ånd var i hjulene.

Når de gik, gik disse; og når de stod stille, stod disse stille; og når de blev løftet op fra jorden, blev hjulene løftet op lige over for dem; thi den levende skabnings ånd var i hjulene. Og ligheden af hvælvingen over den levende skabnings hoveder var som udseendet af frygtindgydende krystal, udspændt over deres hoveder foroven. Og under hvælvingen var deres vinger udstrakte, den ene mod den anden; hver havde to, som dækkede denne side, og hver havde to, som dækkede hin side af deres legemer. Og når de gik, hørte jeg lyden af deres vinger, som lyden af store vande, som den Almægtiges røst, som lyden af tale, som lyden af en hær; når de stod stille, lod de deres vinger synke. Og der lød en røst fra hvælvingen over deres hoveder, når de stod stille og havde ladet deres vinger synke. Og over hvælvingen, som var over deres hoveder, var der noget, der lignede en trone, at se til som safirsten; og oven over det, der lignede tronen, var der noget, som så ud som en mandsskikkelse højt derpå. Og jeg så noget som glansen af rav, som udseendet af ild rundt om indeni den; fra det, der så ud som hans lænder og opefter, og fra det, der så ud som hans lænder og nedefter, så jeg ligesom udseendet af ild, og der var stråleglans rundt om. Som udseendet af buen, der er i skyen på regnvejrsdagen, således var udseendet af stråleglansen rundt om. Således var udseendet af ligheden af Herrens herlighed. Og da jeg så det, faldt jeg på mit ansigt, og jeg hørte røsten af en, som talte. Ezekiel 1:1–28.

„Ezekiel, den sørgende profet i landflygtighed, i kaldæernes land, fik et syn, som lærte den samme tros lektie om Israels mægtige Gud. Mens han var ved bredden af floden Kebar, syntes en stormvind at komme fra nord, ,en stor sky og en ild, der rullede sig sammen, og et skær omgav den, og ud fra dens midte var der noget som synet af rav.‘ Et antal hjul af besynderligt udseende, som skar ind i hinanden, blev bevæget af fire levende væsener. Højt over dem alle var ,noget, der så ud som en trone, at se til som safirsten; og oven over det, der så ud som tronen, var der noget, der så ud som en mandsskikkelse højt oven over den.‘ ,Og hvad angår de levende væseners skikkelse, så så de ud som glødende ildkul og som faklers udseende; den fór frem og tilbage mellem de levende væsener; og ilden var strålende, og fra ilden fór lyn frem.‘ ,Og i keruberne viste der sig under deres vinger noget, der lignede en menneskehånd.“

„Der var hjul inden i hjul i en så indviklet ordning, at de ved første øjekast forekom Ezekiel at være i fuldstændig forvirring. Men når de bevægede sig, skete det med skøn nøjagtighed og i fuldkommen harmoni. Himmelske væsener satte disse hjul i bevægelse, og højt over dem, på den herlige safirtrone, var den Evige; og rundt om tronen var den omsluttende regnbue, et symbol på nåde og kærlighed. Overvældet af scenens frygtelige herlighed faldt Ezekiel på sit ansigt, da en røst bød ham rejse sig og høre Herrens ord. Derefter blev der givet ham et advarselsbudskab til Israel.“ Testimonies, 751.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og hans slæb fyldte templet. Over ham stod seraferne; hver af dem havde seks vinger: med to dækkede han sit ansigt, og med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Og dørstolperne bevægede sig ved røsten af ham, som råbte, og huset blev fyldt med røg. Da sagde jeg: Ve mig! for jeg er fortabt; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers Herre. Da fløj en af seraferne hen til mig, og han havde en glødende kul i sin hånd, som han havde taget med

tangen fra alteret. Og han rørte ved min mund med den og sagde: Se, denne har rørt ved dine læber; og din misgerning er taget bort, og din synd sonet. Og jeg hørte Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Esajas 6:1–8.

“Dette syn blev givet til Ezekiel på et tidspunkt, da hans sind var fyldt med dystre forudannelser. Han så sine fædres land ligge øde hen. Byen, som engang var fuld af mennesker, var ikke længere beboet. Munterhedens røst og lovsangens sang hørtes ikke mere inden for hendes mure. Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grænseløs ærgerrighed og vild grusomhed herskede suverænt. Det, han så og hørte om menneskelig tyranni og uret, pinte hans sjæl, og han sørgede bittert dag og nat. Men de vidunderlige symboler, som blev fremstillet for ham ved floden Kebar, åbenbarede en styrende magt, mægtigere end de jordiske herskeres. Over Assyriens og Babylons stolte og grusomme monarker troned barmhjertighedens og sandhedens Gud.”

De hjullignende forviklinger, som for profeten syntes at være indviklet i en sådan forvirring, stod under ledelse af en uendelig hånd. Guds Ånd, som for ham blev åbenbaret som den, der bevægede og styrede disse hjul, frembragte harmoni af forvirring; således var hele verden under Hans herredømme. Myriader af herliggjorte væsener stod rede ved Hans ord til at tilsidesætte onde menneskers magt og planer og bringe godt til Hans trofaste.

På samme måde, da Gud var ved at åbenbare for den elskede Johannes kirkens historie gennem kommende tidsaldre, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sit folk ved at åbenbare for ham „En, som lignede Menneskesønnen“, vandrende midt iblandt lystestagerne, som symboliserede de syv menigheder. Mens Johannes blev vist kirkens sidste store kampe med jordiske magter, fik han også lov til at skue de trofastes endelige sejr og udfrielse. Han så kirken ført ind i en dødelig konflikt med dyret og dets billede, og tilbedelsen af dette dyr håndhævet under trussel om døden. Men idet han så ud over kampens røg og larm, skuede han en skare på Zions bjerg sammen med Lammets, som i stedet for dyrets mærke havde „Faderens navn skrevet på deres pander“. Og atter så han „dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet og have Guds harper“ og synge Moses’ og Lammets sang.

“Disse lærdomme er til vor gavn. Vi behøver at støtte vor tro til Gud, for der ligger lige foran os en tid, som vil prøve menneskenes sjæle. Kristus gennemgik på Oliebjerget de frygtelige domme, som skulle gå forud for hans andet komme: ‘I skal høre om krige og rygter om krige.’ ‘Folk skal rejse sig imod folk, og rige imod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv mange steder. Men alt dette er kun veernes begyndelse.’ Skønt disse profetier fik en delvis opfyldelse ved Jerusalems ødelæggelse, har de en mere direkte anvendelse på de sidste dage.”

„Vi står på tærsklen til store og højtidelige begivenheder. Profetien går hastigt i opfyldelse. Herren står for døren. Snart vil der åbne sig for os en periode af overvældende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørgsmål vil blive genoptaget; nye stridsspørgsmål vil opstå. De scener, der skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om. Satan virker gennem menneskelige redskaber. De, som bestræber sig på at ændre forfatningen og tilvejebringe en

lov, der håndhæver søndagshelligholdelse, indser kun lidet, hvad resultatet vil blive. En krise står umiddelbart for døren.“

„Men Guds tjenere skal ikke stole på sig selv i denne store krise. I de syner, som blev givet til Esajas, til Ezekiel og til Johannes, ser vi, hvor nært himlen er forbundet med de begivenheder, der finder sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem, som er loyale mod Ham. Verden er ikke uden en hersker. Programmet for de kommende begivenheder er i Herrens hænder. Himmelens Majestæt har nationernes skæbne såvel som sin kirkes anliggender i sin egen varetægt.“

„Vi tillader os selv at føle alt for megen bekymring, besvær og rådvildhed i Herrens værk. Endelige mennesker er ikke overladt til at bære ansvarets byrde. Vi behøver at stole på Gud, tro på Ham og gå fremad. De himmelske sendebuds utrættelige årvågenhed og deres uophørlige beskæftigelse i deres tjeneste i forbindelse med jordens beboere viser os, hvordan Guds hånd styrer hjul inden i hjul. Den guddommelige Lærer siger til enhver aktør i Sit værk, som Han sagde til Kyros i fordums tid: ‘Jeg omgjordede dig, skønt du ikke kendte Mig.’“

”I Ezekiels syn havde Gud sin hånd under kerubernes vinger. Dette skal lære hans tjenere, at det er guddommelig kraft, som giver dem fremgang. Han vil virke sammen med dem, dersom de lægger uretfærdigheden bort og bliver rene i hjerte og liv.

„Det klare lys, der fór frem blandt de levende væsener med lynets hast, repræsenterer den hurtighed, hvormed dette værk til sidst vil skride frem til fuldendelse. Han, som ikke slumrer, som uafsladeligt arbejder på at gennemføre sine planer, kan føre sit store værk frem i harmoni. Det, som for endelige sind, indviklede og forviklede, synes sammenfiltret og kompliceret, kan Herrens hånd holde i fuldkommen orden. Han kan udtænke veje og midler til at modvirke de ugudelige mænds hensigter, og Han vil gøre deres råd til intet, som lægger onde planer mod sit folk.“

“Brødre, nu er det ikke tid til sorg og fortvivlelse, ikke tid til at give efter for tvivl og vantro. Kristus er ikke nu en Frelser i Josefs nye grav, lukket med en stor sten og beseglet med det romerske segl; vi har en opstanden Frelser. Han er Kongen, hærskarers Herre; Han sidder mellem keruberne; og midt i folkenes strid og tumult vogter Han stadig over sit folk. Han, som råder i himlene, er vor Frelser. Han afmåler enhver prøvelse. Han våger over ildovnen, som må prøve enhver sjæl. Når kongers fæstninger skal styrtes omkuld, når Guds vredes pile skal gennembore Hans fjenders hjerter, vil Hans folk være trygt i Hans hænder.” Testimonies, bind 5, 752–754.

Ezekiel repræsenterer kandidaterne til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind, og linje på linje stemmer hans erfaring i helligdommen overens med Esajas’ og Johannes’ erfaring i helligdommen. Vi befinder os nu i tempelprøven, den anden af de tre prøver, der besegler de hundrede og fireogfyrre tusind. Denne periode er den renselse, som udføres af Pagtens Budbringer til opfyldelse af Malakias tre. Renselsesprocessen med tre prøver er Malakias’ ildfulde „ovn“, „som må prøve hver sjæl“. Da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, kom Pagtens Budbringer pludselig til sit tempel og førte de vise jomfruer i denne historie ind i Det Allerhelligste for at besegle sine trofaste; men jomfruerne i denne historie gjorde oprør, og i 1856 var den

filadelfiske milleritiske bevægelse blevet forvandlet til den laodikeiske milleritiske bevægelse og blev i 1863 til den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke.

Den tredje engel, som pludselig ankom den 22. oktober 1844, trak sit nærvær tilbage i 1863 og vendte derpå tilbage den 11. september 2001. Femogtyve år senere bliver tempelprøven, som blev forbilledliggjort ved den 22. oktober 1844, nu gentaget. Femogtyve er symbolsk en profetisk tiende af to hundrede og halvtreds, og to hundrede og halvtreds er et symbol på den historie, som fremstilles i vers elleve til femten i Daniel elleve. To hundrede og halvtreds og femogtyve er et hjul inden i helligdomssynet hos Ezekiel. Femogtyve er et symbol på adskillelsen mellem de vise og de ugudelige som opfyldelse af den tredelte prøvelsesproces, der fremstilles i det renselsesværk, som udføres af Pagtens Budbærer.

Matthæus femogtyve indeholder tre lignelser, og hver lignelse identificerer adskillelsen mellem de vise og de ugudelige i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Håbet for Guds folk, sådan som det fremstilles i kapitlet, er, at de må være en viis jomfru i besiddelse af olien, nemlig midnatsråbets budskab. Deres håb er, at de dømmes som en tro tjener i deres forvaltning af at anvende de særlige talenter, som blev givet dem at bestyre i deres personlige prøvetid. Deres håb er, at de dømmes som et får fra Guds hjord, siddende ved Hans højre side, og ikke som en ged ved hans venstre. Femogtyve er et symbol på adskillelsen mellem de vise og de ugudelige i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind. Femogtyve er et af Ezekiels hjul.

I det femogtyvende år af vort fangenskab, ved årets begyndelse, på månedens tiende dag, i det fjortende år efter at byen var blevet slået, på selvsamme dag kom Herrens hånd over mig og førte mig derhen. Ezekiel 40:1.

Det femogtyvende år af fangenskabet er fremstillet ved den 22. oktober, som er fremstillet ved lukningen af en husholdningsmæssig dør. Den 22. oktober 1844 blev en dør åbnet, og en dør blev lukket, idet to klasser blev adskilt.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, så ingen lukker til, og lukker til, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger; se, jeg har sat foran dig en åben dør, og ingen kan lukke den til; for du har kun lidt styrke og har bevaret mit ord og ikke fornægtet mit navn. Åbenbaringen 3:7, 8.

Kristus siger til englen for Filadelfia, at han kender deres gerning, og at han har sat foran menigheden i Filadelfia en åben dør. Denne dør åbnes med „Davids nøgle“, den nøgle, som lægges på Eljakims skulder.

Og det skal ske på den dag, at jeg vil kalde min tjener Eljakim, Hilkijas søn. Og jeg vil klæde ham i din kjortel og styrke ham med dit bælte, og jeg vil lægge dit herredømme i hans hånd; og han skal være en fader for Jerusalems indbyggere og for Judas hus. Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så han skal åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne. Esajas 22:20–22.

Den dag, da Eljakim kaldes, skilles han fra den ugudelige Shebna.

Så siger den Herre, Hærskarers Gud: Gå hen til denne forvalter, til Shebna, som er sat over huset, og sig: Hvad har du her, og hvem har du her, siden du her har hugget dig en grav, som den der hugger sig en grav i højden og udhugger sig en bolig i klippen? Se, Herren vil føre dig bort i et vældigt fangenskab og visselig hylle dig ind. Han skal visselig med vold snurre og kaste dig som en bold ind i et vidtstrakt land; dér skal du dø, og dér skal din herligheds vogne blive til skam for din herres hus. Esajas 22:15–18.

Adskillelsen mellem de kloge og de dårlige jomfruer, som opfyldte billedet af Shebna og Eljakim, blev opfyldt den 22. oktober 1844 og også i det femogtyvende år af Jojakins fangenskab, hvilket var den 22. oktober 573 f.Kr. I Ezekiels kapitel otte fremstilles de ugudelige inden for adventismen, repræsenteret ved Jerusalem, ved femogtyve mænd, der tilbeder solen. Jerusalems ødelæggelse repræsenterer søndagsloven, som også er det vejmærke, der afslutter beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusind. Denne beseglingstid begyndte den 11. september 2001, og Jesus er både Alfa og Omega, så den 11. september 2001 som begyndelsen på beseglingen illustrerer enden ved søndagsloven.

11. september 2001 blev forbilledliggjort ved møderne i Minneapolis i 1888, for Søster White fastslår, at da de store bygninger i New York styrtede sammen den 11. september, blev Åbenbaringen 18:1–3 opfyldt. På den tid identificerede hun, ligesom i 1888, at englen i Åbenbaringen atten steg ned for at oplyse jorden med sin herlighed. Oprøret i 1888 sammenstillede hun med Korahs, Datans og Abirams oprør, hvortil også to hundrede og halvtreds navnkundige mænd sluttede sig i deres frafald. To hundrede og halvtreds oprørere i Korahs og hans fællers oprør i den tidlige historie om det gamle Israel var et forbillede på de femogtyve mænd, som tilbad solen ved afslutningen af det gamle Israels historie.

Femogtyve ledere inden for laodikeisk adventisme, der bøjer sig for søndagsloven, og to hundrede og halvtreds ved 9/11, fremstiller beseglingstiden med symbolikken i tallet femogtyve, (symbolet på adskillelsen mellem de vise og de ugudelige) for at markere begyndelsen og afslutningen af beseglingstiden. Hvad enten det er de to hundrede og halvtreds oprørere på Moses' tid, eller de femogtyve mænd i Ezekiels bog kapitel otte, eller Matthæus kapitel femogtyves tre vidner om adskillelsen, eller det femogtyvende år af fangenskabet i Ezekiel fyrré, så stemmer alle fremtrædelser af symbolet femogtyve overens med de tre perioder på to hundrede og halvtreds år, som nåede deres afslutning i henholdsvis 207 f.Kr., 313 og 2026.

Femogtyve er, så at sige, en aksel for femogtyve, som bringer alle femogtyves linjer til fuldendelse. Den bliver en af rigets profetiske nøgler, givet til Peter, til at bringe klarhed ind i vers fyrres skjulte historie. Det er gentagne gange blevet fastslået på mere end tre vidners udsagn, at vers ti til femten i Daniel elleve repræsenterer en linje, der dækker historien fra 1989 og frem til søndagsloven, hvilket er vers fyrres skjulte historie. Løven af Judas stamme er nu i færd med at forsegle Ezekiels hjul op, idet Han åbner den skjulte historie, som vil fuldende budskabet om de sidste dages Midnatsråb.

I de følgende artikler vil vi fortsætte med at identificere Ezekiels hjul, som repræsenterer det komplekse samspil mellem mennesker i de sidste dage. Ezekiel kapitel ét i begyndelsen af denne

artikel og det ledsagende afsnit fra Testimonies, bind fem, som er fremsat, vil fortsat være vort referencepunkt, efterhånden som vi går videre i artiklerne. Når hjulene fremstilles på deres rette plads og med deres rette skæringspunkter med de øvrige hjul i den profetiske historie, vil vi påvise, at de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som gav den første engel kraft den 11. august 1840, også af Ezekiel fremstilles som tre hundrede og halvfems år, forbundet med det halvandet år lange Jerusalems belejring; og at ankomsten af dette profetiske lys identificerer ophøjelsen af de hundrede og fireogfyrre tusinds banner.

27. juli 1299 til 1337 repræsenterer otteogtredive år ved begyndelsen af de hundrede og halvtreds år (fem måneder) i Åbenbaringen 9, vers 10. Disse hundrede og halvtreds år er forbundet med de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage i vers 15. Således udgør begyndelsen af de to perioder én profetisk linje, som blev afsluttet i opfyldelsen af Josiah Litchs forudsigelse fra 1838 og 1840 og markerede Miller-bevægelsens opståen og bemyndigelse. Denne historie ved adventismens begyndelse markerer de hundrede og fireogfyrre tusinds opståen som et banner forud for søndagsloven. Således markerer Ezekiels tre hundrede og halvfems år og halvandet år (1,5) af Jerusalems belejring afslutningen på den profetiske linje, som begyndte i 1299.

Det ville være værdifuldt forud for den næste artikel at overveje afsnittet fra Testimonies, bind fem.